

■ Ἡ πιστότητα τοῦ «Μικροῦ Ποιμνίου» τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου
στὴν Ὁρθόδοξη Ὁμολογία ἀποφέρει ἀπροόπτως καρποὺς θαυμαστοὺς

Ἡ φλόγα τοῦ Ἀντι-οικουμενισμοῦ
ἔχει φουντώσει σὲ ὅλες τὶς Τοπικὲς Ἐκκλησίες

**Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Βουλγαρίας
διακόπτει τὴν συμμετοχή της στὸ «Π.Σ.Ε.»***

*«Σήμερα ὁ Οἰκουμενισμὸς ἔχει γίνει
σύμβολο θρησκευτικῆς σχετικότητος
καὶ θρησκευτικῆς “ἐλευθεριότητος”,
ἐγγίζων τὶς παρυφᾶς τοῦ παραλογισμοῦ»*

Η ΣΟΒΑΡΑ καὶ ὑπεύθυνος ἀντι-οικουμενιστικὴ παρουσία καὶ μαρτυρία τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἐπισκόπου Τριάδιτσα κ. Φωτίου, τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου τῆς Βουλγαρίας, ἀποτελεῖ ἕναν ἀπὸ τοὺς σημαντικότερους παράγοντες, οἱ ὁποῖοι συνετέλεσαν, χάριτι Κυρίου, στὴν τελικὴ ἀπόφασι τοῦ Πατριαρχείου Βουλγαρίας νὰ ἀποχωρήσῃ ἀπὸ τὸ «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν».

Ὁ θαυμασιὸς νεόδημος Καθεδρικός Ναὸς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου, στὴν Σόφια τῆς Βουλγαρίας (Αὐγουστος 1998).

Τὴν 9ην Ἀπριλίου 1998., ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Βουλγαρικῆς Ἱεραρχίας ἀπεφάσισε νὰ διακόψῃ ὀριστικῶς τὴν συμμετοχή της στὸ «Π.Σ.Ε.», μετὰ ἀπὸ μίαν περίοδο σιωπηρᾶς παύσεως τῶν σχέσεών της μαζί του, ἐπιβεβαίωσε δὲ τὴν ἀπόφασί της αὐτὴ τὴν 22α Ἰουλίου στὴν Σόφια¹.

Βάσει τῆς σχετικῆς «Διακηρύξεως» τοῦ Συνοδικοῦ Γραφείου (Σόφια, 27.5.1998)², οἱ λόγοι οἱ ὁποῖοι ὠδήγησαν τὴν Ἐκκλησία Βουλγαρίας στὴν ἱστορικὴ πράγματι ἀπόφασι αὐτὴν, εἶναι οἱ ἑξῆς:

α) «Δὲν ἔχει παρατηρηθῆ ἱκανοποιητικὴ πρόοδος εἰς τὸν πολυμερῆ θεολογικὸν διάλογον μεταξὺ τῶν Χριστιανῶν», μετὰ ἀπὸ ἕναν αἰῶνα συμμετοχῆς στὴν Οἰκουμενικὴ Κίνησι καὶ ἡμῖς αἰῶνα στὸ «Π.Σ.Ε.».

β) «Τὸ ρῆγμα μεταξὺ Ὁρθόδοξων καὶ Προτεσταντῶν ἔχει βαθύνει περισσότερο», ἐξ αἰτίας τῆς προσηλυτιστικῆς δραστηριότητος δεκαῶν νέων δυτικῶν «σεκτῶν» στὶς ὀρθόδοξες κῶρες.

γ) «Ἐνας ἀριθμὸς παρεκκλίσεων ἀπὸ τὰς ἀρχικὰς ιδέας τοῦ Π.Σ.Ε. εἶναι εὐδιάκριτος».

Ο ΣΥΝΕΧΩΣ αὐξανόμενος προβληματισμός τῶν ὀρθοδόξων *Οἰκουμενιστῶν*, γιὰ τὴν συμμετοχὴ τους στὸν Οἰκουμενικὸ Ὅργανισμὸ τῆς Γενεύης ὄχι μόνον δὲν ἀποκρύπτεται, ἀλλὰ ἤδη ἐκφράζεται μὲ τὸν πλέον ἐπίσημο τρόπον.

Ὁ κ. Ἄγγελος Βελίτσκωφ, σὲ ἓνα πρόσφατο ἄρθρο του στὸ ἐπίσημο περιοδικὸ τοῦ Πατριαρχείου Βουλγαρίας³, ὑποστηρίζει μεταξύ ἄλλων καὶ τὶς ἀκόλουθες χαρακτηριστικὲς θέσεις:

«Σήμερα ὁ Οἰκουμενισμὸς ἔχει γίνει σύμβολο θρησκευτικῆς σχετικότητος καὶ θρησκευτικῆς “ἐλευθεριότητος”, ἐγγίζων τὶς παρυφῆς τοῦ παραλογισμοῦ».

«Ἐγείρονται (στὴν Οἰκουμενικὴ Κίνησι) διδασκαλίαι, οἱ ὁποῖαι εἶναι ἐνστικτωδῶς ξένες στὸν Χριστιανισμὸ. Κηρύσσεται ἓνας φεμινισμὸς ποὺ ἐγείρει προστριβές. Λαμβάνει χώραν Προσπλητισμὸς. Στὶς θεολογικὰ συζητήσεις μετὰ δυσκολίας διακρίνεται κάποια σκιά ἐνδιαφέροντος γιὰ τὴν Ἀλήθεια. Οἱ συζητήσεις αὐτὲς ἀποσκοποῦν μόνον στὴν ἀποφυγὴ τῶν διαφορῶν, καὶ λαμβάνουν ὑπ’ ὄψιν τους τὶς ἐξωτερικὰ ὁμοιότητες, στὸ ὄνομα κάποιας ἀφρημένης καὶ παράτολης ἐνότητος, ἡ ὁποία δὲν ἔχει καμμίαν σχέση μὲ τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας».

«Ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς προσεγγίσεως τῶν ἄλλων θρησκευτῶν, τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι μία φανερὰ ἀποστασία ἀπὸ τὸν Χριστιανισμὸ καὶ τὸν Χριστόν».

* * *

ΕΝ ΤΟΥΤΟΙΣ, ἀπομένει ἀκόμη μεγάλη ἀπόστασις γιὰ νὰ διανυθῆ ἀπὸ τοὺς *Οἰκουμενιστάς*, μέχρις ὅτου φθάσουν σὲ μίαν ὄντως αὐθεντικὴ ὀρθόδοξο στάσι ἔναντι γενικῶς τῆς *Οἰκουμενικῆς Κινήσεως*, ὅταν μάλιστα ληφθοῦν ὑπ’ ὄψιν οἱ ἀποφάσεις τῆς «*Διορθοδόξου Συναντήσεως Θεσσαλονίκης*» (29.4-2.5.1998).

Οἱ Σύνοδοι τῆς «*Διασκέψεως*» αὐτῆς ὁμοφώνως ἔκριναν, μεταξύ ἄλλων,
«ὡς ἀπαραίτητον τὴν συνέχισιν τῆς συμμετοχῆς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τὰς διαφοροὺς μορφὰς τῆς διαχριστιανικῆς συνεργασίας»⁴.

Οἱ ὀρθόδοξοι Οἰκουμενισταὶ ὅμως ποτὲ δὲν ἔπεισαν τὸν εὐσεβῆ Λαὸν τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸ «*ἀπαραίτητον*» τῆς συμμετοχῆς τῆς Ὁρθοδοξίας στὴν «*διαχριστιανικὴ (καὶ διαθρησκευτικὴ περαιτέρω) συνεργασία*», ἡ ὁποία παραπέμπει σαφῶς στὴν οἰκουμενιστικὴ θεολογία τῆς «*Κοινῆς Διακονίας*»⁵.

Εἶναι γνωστὸν, ὅτι οἱ «*Διάλογοι*» γιὰ τὴν ἀληθῆ ἐν Χριστῷ ἐνότητα ἔχουν ἀποτύχει ἐπομένως, «*διαχριστιανικὴ συνεργασία*» κατ’ οὐσίαν σημαίνει ἀποδοχὴ ἐνὸς ἐκκλησιολογικοῦ μινιμαλισμοῦ, δηλαδὴ ἐπιδίωξι μιᾶς ἐνότητος μὲ τοὺς ἑτεροδόξους ἠθικῆς φύσεως καὶ συγκρητιστικῆς συσπάρξεως, ἡ ὁποία ὀδηγεῖ εὐθέως στὴν ἐγκοσμιοκρατία, τὴν ἠθικολογία καὶ τὸν κοινωνισμὸ.

Ἐν κατακλείδι, πολὺ ὀρθὰ ἔχει ἐπισημανθῆ ἀπὸ τοὺς Ἀντι-οικουμενιστάς τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου, ὅτι

«ἡ Ὁρθοδοξία, μὲ τὴν Ἡουχαστικὴ καὶ Εὐχαριστιακὴ Τῆς ἐμπειρία, ἔχει ἀπαντήσεις γιὰ τὴν λύσι ὄλων τῶν προβλημάτων τοῦ κό-

σμου, ὥστε δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ συνεργάζεται ἢ ταυτίζεται μὲ τὸ ποικιλώνυμο ψεῦδος τῶν αἱρέσεων, γιὰ νὰ σώσῃ τὸν κόσμον»⁶.

* * *

Ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος Τριάδιτσα κ. Φώτιος
ἐν μέσω τοῦ Ποιμνίου του στὴν Σόφια τῆς Βουλγαρίας.

• **Ἐπὶ τοῦ πιεστηρίου.** Περιῆλθε εἰς γνῶσιν μας⁷ ἓνα πολὺ ἐνδιαφέρον ἑπτασέλιδο ἄρθρο τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου Τριάδιτσα κ. Φωτίου μὲ τίτλο: «Ἐκκλησιαστικὴ Συνείδησις, Ἐκκλησιαστικὴ Πολιτικὴ καὶ Οἰκουμενισμός», στὸ ὁποῖο προβαίνει σὲ μία ἐκτίμησι τῆς ἀποφάσεως τῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας νὰ ἀποχωρήσῃ ἐκ τοῦ «Π.Σ.Ε.», ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ κειμένου τῆς *Διορθοδόξου Συναντήσεως* τῆς Θεσσαλονίκης.

Ὁ Σεβ. κ. Φώτιος, μετὰ ἀπὸ προσεκτικὴ ἀνάλυσι τῆς καταστάσεως, ἐπιλέγει:

«Εἶναι ἐνισχυτικὸ τὸ ὅτι, μετὰ τὴν πάροδο τόσων ἀπέλπιδων δεκαετιῶν, ἓνα πρῶτο βῆμα ἔχει γίνει - ἂν καὶ ὄχι ἐντελῶς καθαρὸ καὶ ἐλεύθερο ἀπὸ ἀντιφάσεις καὶ ἀμφιβολίες. Ἐν τούτοις, ἴσως αὐτὸ νὰ ἀποδειχθῇ ἡ ἀπαρχὴ μιᾶς εἰλικρινοῦς ἐπανεκτιμήσεως τῶν σχέσεων τῆς Βουλγαρικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μὲ τὸν οἰκουμενισμό, καὶ ὄχι ἀπλῶς ἓνας ἀκόμη διπλωματικὸς ἐλιγμός».

(*) Περιοδ. «Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις», ἀριθ. 28/ Ἀπρίλιος-Ἰούνιος 1998, σελ. 109-110.

1. «Bulgarian Orthodox Church to quit WCC, but Polish Church will stay», περιοδ. «Ε.Ν.Ι.», Νο 13/ 29.7.1998, π. 5-7· περιοδ. «Ἐνημέρωσις» Γενεύης, ΙΔ-1998/7-8, σελ. 3: «Ἡ Ἐκκλησία Βουλγαρίας ἀποχωρεῖ ἀπὸ τὸ Π.Σ.Ε.»· περιοδ. «Ἐκκλησία», 1.8.1998, σελ. 589.
2. Βλ. ἐπίσημο δημοσιογραφικὸ ὄργανο τοῦ Πατριαρχείου Βουλγαρίας «Ἐκκλησιαστικὴ Ἐφημερίς», ἀριθ. 11/1-14.6.1998.
3. «Ἐκκλησιαστικὴ Ἐφημερίς», ἀριθ. 11/1-14.6.1998, σελ. 1 καὶ 3: Angel Velichkov, «Communion, Communing, Ecumenism».
4. «Ἀνακοινωθέν», § 6 (περιοδ. «Ἐνημέρωσις» Γενεύης, ΙΔ-1998/5, σελ. 4).
5. Βλ. Ἀρχιμ. Κυπριανοῦ, Ὁρθοδοξία καὶ Οἰκουμενικὴ Κίνησις, σελ. 24-25, 53-54, Ἀθήνα 1997.
6. Ἐπισκόπου Αὐλῶνος Ἀγγέλου, Οἰκουμενισμός: Κίνησις γιὰ τὴν ἔνωσι ἢ συγκρητιστικὴ αἵρεσις; σελ. 77, Ἀθήνα 1998.
7. Διαδίκτυον: http://www.orthodoxinfo.com/ecumenism/bulgaria_ecum4.ht.